

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.229/2017/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év december hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 16.B.3/2017/27. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a házi őrizet kezdő napja 2016. év szeptember hó 28. napja, befejező napja 2017. év május hó 23. napja.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárás során felmerült 11.490,- (tizenegyezer-négyszázkilencven) forint büntügyi költséget az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a vádlottat a 2017. év május hó 23. napján kihirdetett 16.B.3/2017/27. számú ítéletével a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt 3 év szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról, és rögzítette, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a büntügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője fellebbezést jelentett be enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.598/2017. számú átiratában a vádlott és a védője enyhítést célzó fellebbezését alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett, az ítéleti tényállás megalapozott, így az a másodfokú eljárásban is irányadó. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette a vád tárgyává tett cselekményt életveszélyt okozó testi sértés büntettének és a büntetéskiszabási körülményeket is hibamentesen tárta fel. Véleménye szerint a büntetés megfelel a büntetés kiszabási céloknak, valamint a középérték szerinti büntetés kiszabás elvét is figyelembe veszi, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést és annak irányát fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást és védence cselekményét is helyesen minősítette, továbbá a büntetéskiszabási körülményeket is hiánytalanul vette számba, azonban meglátása szerint nem tulajdonított kellő jelentőséget a túlsúlyban lévő enyhítő körülményeknek. E körben kérte figyelembe venni, hogy a sértett és a vádlott jól ismerték egymást, így a sértett azzal is tisztában volt, hogy a vádlott alkohol fogyasztása esetén nehezen tűri a kritikát. Utalt a vádlott viszonylag magas életkorára, büntetlen előéletére, valamint arra, hogy a sértett és védence között

már az elsőfokú eljárásban rendeződött a kapcsolat. Mindezekre tekintettel elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban határozza meg, melynek végrehajtását próbaidőre függessze fel. Amennyiben az ítélőtábla kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására lát lehetőséget, úgy másodlagosan azt kérte, hogy a másodfokú bíróság rendelkezzen akként, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A vádlott és védőjének enyhítést célzó fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a vádlottat, a sértettet és a tanúkat - 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. és 8. számú -, valamint az igazságügyi orvosszakértőt meghallgatta, továbbá az okiratokat - helyszíni szemle jegyzőkönyvét, rendőri jelentést, igazságügyi orvosszakértői, elmeorvosszakértői és pszichológus szakértői véleményeket - ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a szükséges mértékben számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Az elsőfokú bíróság logikus és ésszerű indokát adta annak, hogy az egyéb bizonyítékokra is tekintettel a vallomások mely részét fogadta el a tényállásban rögzített vádlotti cselekvőség megállapításakor. Mérlegelő tevékenysége során a logika szabályainak megfelelően tért ki arra is, hogy a tanúvallomások, a sértetti nyilatkozat, valamint a vádlottnak a sérülések okozását nem vitató vallomásai miként voltak egymásba illeszthetők.

Az elsőfokú bíróság indokolási tevékenysége a másodfokú bíróság számára valamennyi elemében meggyőző volt, így ítélete 10-12. oldalán részletes és az iratanyagban fellelhető adatokkal összhangban álló indokát adta annak, hogy a vádlott miként vett magához két alkalommal is kést, azokkal hogyan tett támadó mozdulatokat, valamint támadó fellépésének eredményeként milyen sérüléseket okozott a sértettnek.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel részben az iratok tartalma, részben a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az alábbiak szerint kell kiegészíteni, illetve pontosítani.

A nyilvános ülésen előadottakra tekintettel az ítélőtábla a vádlott havi jövedelmének összegét 100.000.- forintra módosítja.

A másodfokú bíróság a Be. 2. § (3) bekezdésére hivatkozva mellözi az elsőfokú ítélet 4. oldalának első bekezdéséből a „megverték a vádlottat” mondatrészt, mert a hivatkozott helyen az elsőfokú

bíróság olyan személyekhez köthető testi épség elleni bűncselekményt rögzített, akikkel szemben az ügyészség nem emelt vádat. Az említett törvényhely értelmében a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, így a tényállás nem tartalmazhatja olyan személyeknek a büntetőjogi felelősségét megalapozó cselekményét, akik a vádiratban nem szerepelnek vádlottként. A módosítás következtében az elsőfokú ítélet 4. oldalának első bekezdése a következők szerint módosul: A későbbiekben megérkezett a lovastanya tulajdonosa is, és felelősségre vonta a vádlottat a szintén ott lévő 6. sz. tanúval, majd a rendőrség kérésére a szolgálatot teljesítő biztonsági őr átadta őt a hatóságnak.

A nyomozati iratok 283. oldalán található orvosszakértői megállapítások alapján az elsőfokú ítélet 4. oldalának második bekezdésében az első helyen feltüntetett sérülés leírását akként pontosítja, hogy a 6 cm nagyságú szúrt-metszett sebzéssel egyidejűleg a sértett a comb közös fő visszerének elülső falán 2 cm-es szúrt-metszett sérülést, és a hátsó falán 1,5 cm-es szúrt-metszett sérülést szenvedett el, amely jelentős vérzést okozott.

A másodfokú bíróság rögzíti továbbá, hogy ez utóbbi sérülés büntetőjogi gyógytartama 8 napon túli, tényleges gyógytartama körülbelül 10-14 nap. A többi sérülés büntetőjogi gyógytartama egyenként 8 napon belüli. A sérülések együttes büntetőjogi gyógytartama 8 napon túli, az együttes tényleges gyógytartam 10-14 nap.

A másodfokú bíróság a történeti tényállást ugyancsak az orvosszakértői vélemény alapján még kiegészíti azzal, hogy a sérülésekkel összefüggésben maradandó fogyatékoság, illetve súlyos egészségromlás nem következett be. A sérülések közül a comb fővisszerének sérülését okozó sérüléssel összefüggésben közvetlen életveszélyes állapot alakult ki, amely a jelentős mennyiségű vérvesztésben és a következményes vérvesztéses shockállapot kialakulásában nyilvánult meg. A sértett halála bekövetkezhett volna, ennek elmaradása kizárólag az időben történt, szakszerű orvosi ellátásnak tudható be.

Végezetül a történeti tényállás utolsó bekezdésének - elsőfokú ítélet 4. oldala harmadik bekezdésének - első mondatából a már hivatkozott Be. 2. § (3) bekezdése alapján mellőzi a „bántalmazás” szót és helyette a felelősségre vonás kifejezést emeli be.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása során a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét és az ítéletében felsorolt bírósági határozatokat alapul véve helyesen tért ki azokra az alanyi és tárgyi tényezőkre, amelyek alapján a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azok kiegészítésre nem szorulnak. Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabása indokolt. Az általa meghatározott szabadságvesztés tartama - a védő érvelésével ellentétben - arányban áll a vádlott

személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges 3 év szabadságvesztés kiszabása, annak mérséklésére a védelem által hangsúlyozott enyhítő körülményekre figyelemmel sem látott lehetőséget.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama ugyancsak törvényes és megfelelő.

A szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként a másodfokú bíróság még feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, továbbá a közügyektől eltiltás mellékbüntetés törvényhelyeként a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

A szabadságvesztés börtön fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, valamint az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

A védő nyilvános ülésen elhangzott másodlagos indítványával kapcsolatban az ítéletábra rögzíti, hogy nem talált olyan különös méltánylást érdemlő körülményt, amely lehetővé tette volna a Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazását, azaz a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátást.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is törvényesen rendelkezett.

A másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint feltüntette a házi őrizet kezdő és befejező napját, mivel e kényszerintézkedést az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően szüntette meg, így annak időtartamát az elsőfokú ítélet nem tartalmazhatta.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő jelenléti díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése értelmében a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. év december hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 16.B.3/2017/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 1.Bf.229/2017/9. számú végzése által a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év december hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő